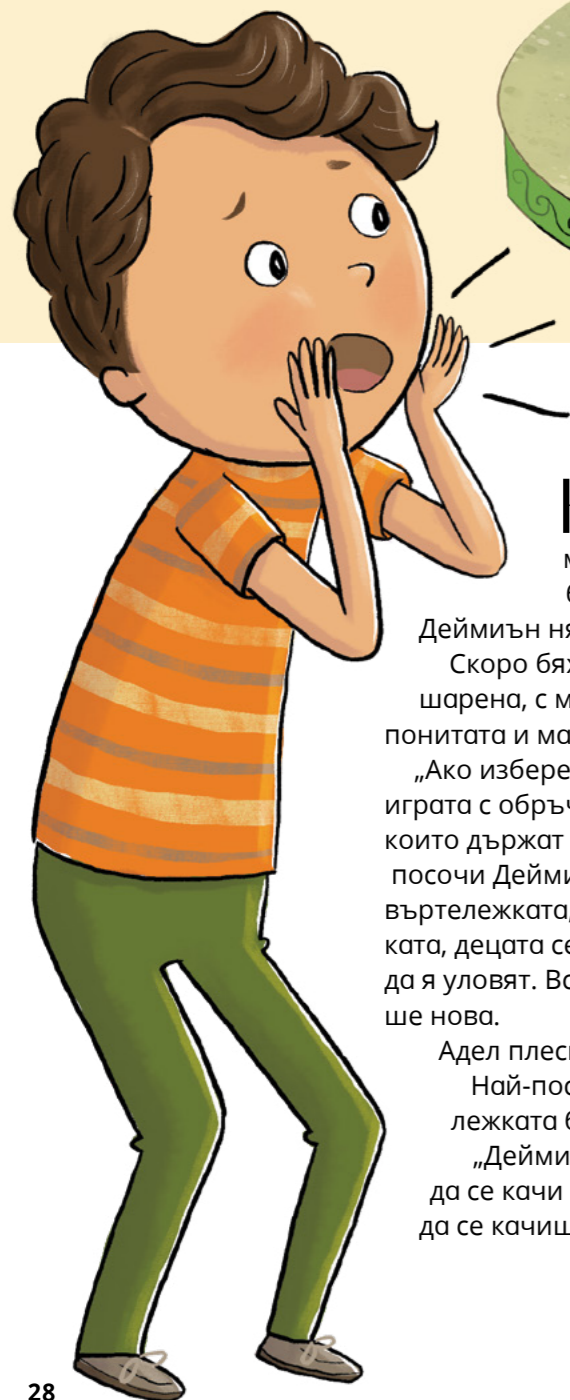

Доброта на Въртележката

От Хилари Уоткинс Лемън
(По истинска история)

Когато Деймиън се разхождаше в парка, той чу приятна музика. Баба му го водеше, заедно с помалката му сестра, Адел, да се возят на неговата любима въртележка. Там имаше забавна игра с халки.

Деймиън нямаше търпение да покаже на Адел как се играе.

Скоро бяха вече на опашката. Въртележката беше голяма и шарена, с много фигури на понита. Усмехнати деца седяха на понитата и махаха с ръце, докато се возеха върху тях.

„Ако избереш някое от понитата откроя, можеш да играеш на играта с обръчи!“ – каза Деймиън на Адел. „Виждаш ли пръчките, които държат децата? Виждаш ли и мъжът с халките?“ – посочи Деймиън към служителя. Служителят бе застанал близо до въртележката, държейки една халка. Докато се возеха на въртележката, децата се опитваха да прокарат пръчките си през халката, за да я уловят. Всеки път, когато улавяха халката, служителят изваждаше нова.

Адел плесна с ръце. „Искам да уловя всичките халки!“ – каза тя.

Най-после стигнаха най-отпред на опашката. Но на въртележката беше останал само един свободен кон.

„Деймиън – каза Grand-mère (Баба) – да отстъпим ли на Адел да се качи на коня, защото тя ще се вози за пръв път? Ти може да се качиш на следващия“.

„Добре“ – промърмори Деймиън. Той гледаше как служителят помага на Адел да се качи на лъскавото кафяво пони. След това служителят връчи на Адел пръчка, с която да хваща обръчи.

Музиката засвири и въртележката започна да се върти. Деймиън наблюдаваше Адел от страни, заедно с Grand-mère (Баба). Но Адел държеше пръчката наобратно! Вместо да държи пръчката за голямата дръжка, тя я държеше за дългия ѝ, тънък край, използван за хващане на халките.

„Адел, хвани пръчката си наобратно!“ – се провикна Деймиън. Но явно Адел не го чуваше заради шума. Когато мина в близост до халката, тя я докосна с пръчката си. Но дръжката бе твърде дебела, за да влезе в халката.

„Адел, виж си пръчката!“ – опита Деймиън да ѝ подсказе отново. – Няма да можеш да улавяш халки, ако държиш пръчката си по този начин!“

Но, Адел не го чуваше. Тя само се усмихваше и се смееше, докато въртележката се въртеше. С пръчката тя уцелваше халката отново и отново. Но не успя да улови нито една.

Деймиън простена. Адел беше пропиляла реда си! Ако Деймиън беше на въртележката, щеше да улови всичките халки.

Когато возенето приключи, той изтича до Адел.

„Казах ти как да държиш пръчката! – викна ѝ той. – Защо не ме послуша? Всичко обърка!“

Адел не отвърна с викане на Деймиън. Тя не заплака. Тя само стоеше и изглеждаше много малка.

Сърцето на Деймиън се разтуптя, а лицето му се зачерви. Той се бе ядосал да наблюдава как Адел изпуска всичките тези халки! Но, това беше първият ѝ път на въртележката. Освен това, изглеждаше, че много се забавлява. До този момент.

Деймиън се почувства ужасно. Искаше му се да не беше викал на Адел.

„Съжалявам – нежно проговори той. – Това не беше мило от моя страна“.

Адел погледна нагоре.

„Какво ще кажеш да те посъветвам как да хващаш халки? – каза Деймиън. – Ще седна до теб на въртележката и ще ти помагам“.

Адел кимна с глава.

После Деймиън се обърна към Grand-mère (Баба). „Може ли да ни купиш още два билета, за да опита Адел отново?“

Grand-mère (Баба) се усмихна. „Разбира се“. ●
Тази история се случила във Франция.

